

A portrait of a man with short, graying hair, wearing a dark jacket over a camouflage military uniform. He is looking slightly to the right with a faint smile. The background is a composite image: the top left shows a blue sky with white clouds, and the rest is a yellow and blue Ukrainian tricolor flag with a faint, golden wheat stalk pattern overlaid.

*Для усіх - ти Герой, а для
мене - НАЙДОРОЖЧИЙ...
навіки...*

*(хроніка - спогад доньки Діани Швець про
ГЕРОЯ ВІКТОРА ІГОРОВИЧА
ШВЕЦЯ)*

*Україна боронить своє,
І щовечора молиться Богу,
І щоранку у вірі встає...*

Мабуть, найпопулярніший вислів про війну, який повторювали упродовж десятиріч — "Ніколи знову"... Проте, історія безжально повторюється, а українцям доводиться заново відстоювати свою свободу.

Наш народ зазвичай не войовничі у повсякденному житті... Але коли перед обличчям стає ворог, тоді із звичайного мирного хлібороба чи шахтаря постає ЗАХИСНИК, ВОЇН...

Саме так мій рідний таточко став ВОЇНОМ... ГЕРОЄМ...

Віктор - ВОЇН, який хоробно захищав українські землі, народ, свободу. Але за цей захист йому довелося віддати найцінніше - власне ЖИТТЯ...

Тому потрібно пам'ятати, яку ціну платять наші захисники за наше майбутнє, за майбутнє України.

Дитинство

Народився Віктор Швець у селі Ванів Сокальського району Львівської області 15 лютого 1987 року, на свято Стрітення Господнього за старим календарем. У цьому селі навчався до 4 класу. Ріс звичайним сільським хлопчиком. Пізніше родина переїхала у місто Червоноград (тепер Шептицький) на постійне місце проживання і десятирічний Віктор продовжив навчання у тоді ще Червоноградській школі №9.

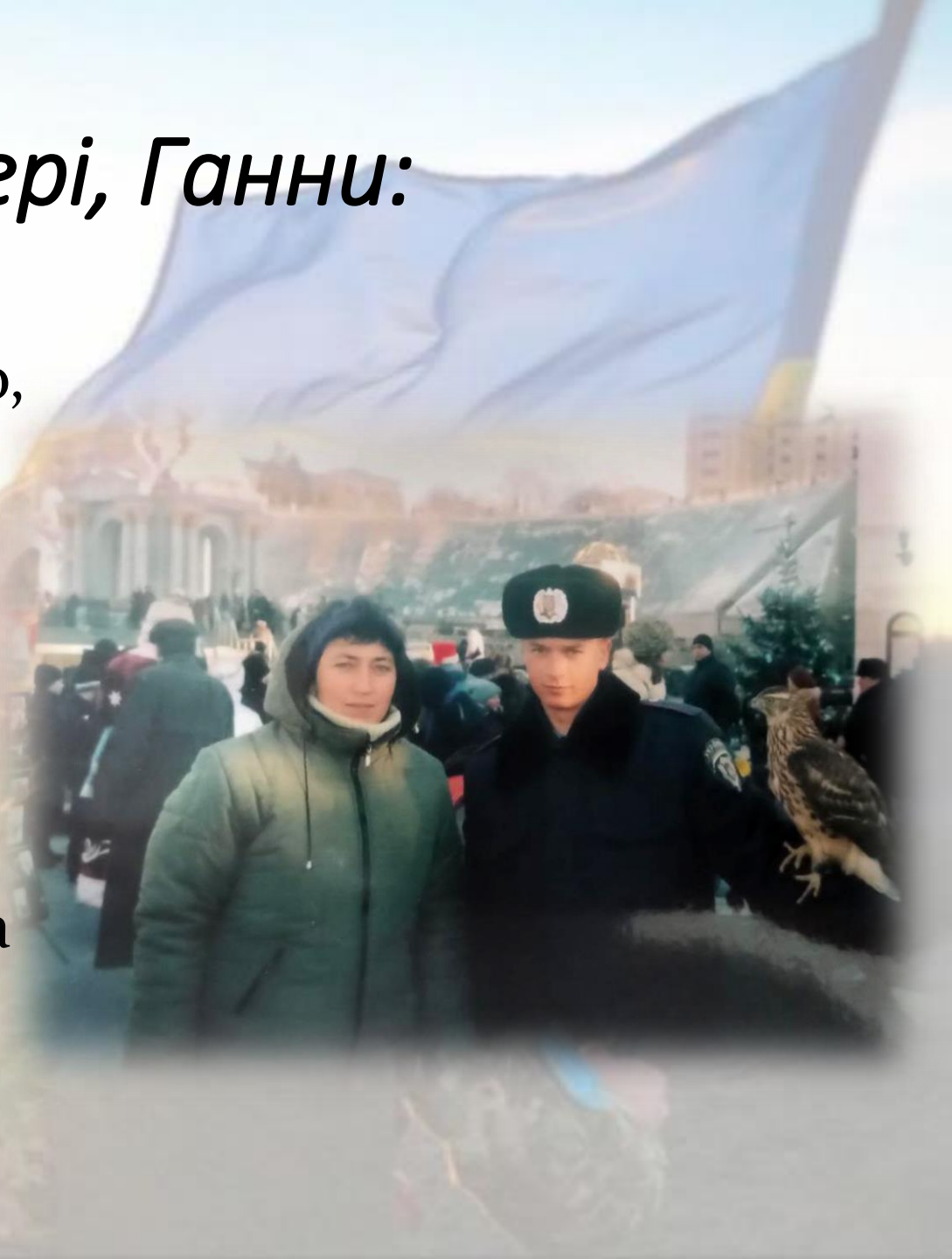
Досягнення у спорті

У 7-9 класах займався легкою атлетикою, а ще у 8 класі - боксом. Він обожнював відчуття швидкості та сили, прагнув досягти найкращих результатів, тому неодноразово здобував призові місця у змаганнях з легкої атлетики. Його успіхи досягли таких результатів, що він брав участь у змаганнях у Польщі.

Спогади його матері, Ганни:

"Мій синочок у дитинстві був активною, спортивною та дружньою дитиною, з усіма знаходив спільну мову. Я не встигла обернутися, а він вже найшов нових друзів і ганяє з ними у футбол. Або з своїм двоюрідним братом біжить на риболовлю. Він справжній рибалка, який годинами міг сидіти і дивитися на поплавок. У нього було стільки терпіння..."

Хобі

Риболовля і збирання грибів - це було його хобі, яке приносило йому задоволення. Ганна розповідала, що її син, Віктор, був майстером на всі руки. "У мого сина завжди був потяг щось крутити або майструвати. Якщо щось не працює або зламалося, я злегкістю могла покластися на нього, адже він зможе зробити, у нього були золоті руки. Синочок – це мій справжній помічник", - згадує вона...

Професія

Після завершення 9 класу вирішив здобувати середню спеціальну освіту та професію у професійно-технічному училищі №55 м. Червонограда, обравши спеціальність слюсаря-ремонтника електрогазозварника, оскільки потяг до складання якихось деталей у нього проявилися ще в 12-13 річному віці.

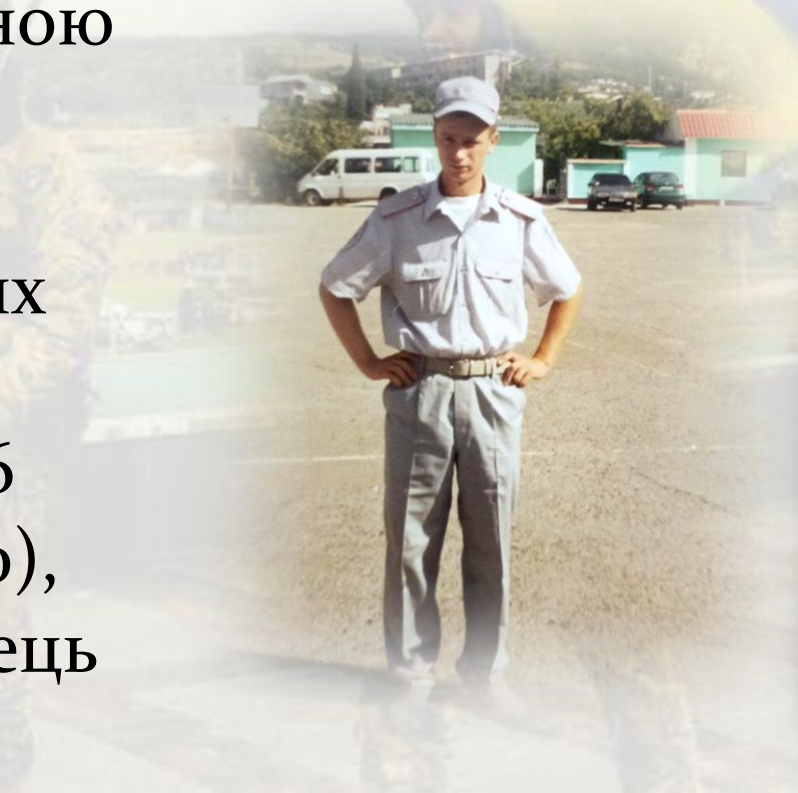
Знайомство з дружиною

"Я кілька разів ловила на собі погляди одного молодого хлопчини, він дивився, не відводячи погляду, а я не надавала цьому уваги, бо грала музика, ми всі танцювали. І раптом у танці я зіштовхуюсь з кимось, підіймаючи очі, розумію, що це той самий хлопець. Хлопець, який стояв і безупинно дивився на мене. У нас зав'язався діалог, у ході якого я зрозуміла, що в нас багато спільних інтересів. Так ми покохали одне одного"

Служба у Нацгвардії

Незабаром Віктора призвали до лав Української армії, на службу Він потрапив у НацГвардію України, підрозділи якої займалися охороною та обороною найважливіших державних об'єктів, а також забезпечували порядок на масових заходах. На службі перебував з 10 січня 2005 року до 20 жовтня 2006 року в м. Києві та Криму (в/ч 3030), закінчив службу із званням стрілець солдат.

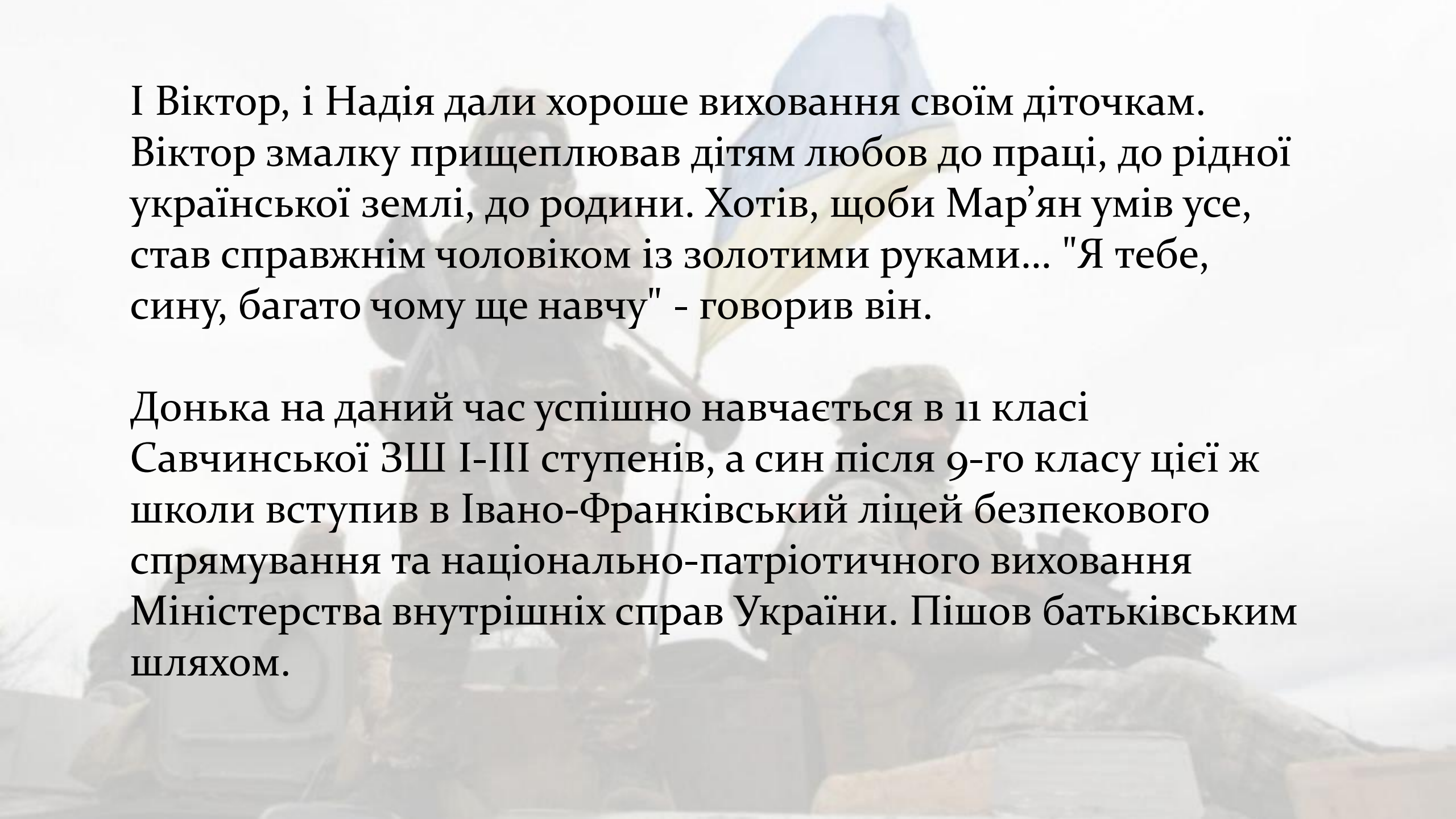

Діти

Згодом пізнав щасливі миті батьківства: у 2007 році в них народилася донечка Діана, а в 2009 – синочок Мар'ян.

"Коли діти були маленькими, мій чоловік допомагав з ними. Не зважаючи на те, що прийшов з роботи, він йшов гратися зі своїми діточками, яких так любив. Він навчив донечку ходити, а згодом і сина. Коли Віктор кудись йшов, то вони двоє хвостиком за ним ходили, він часто з ними любив ходити на прогулянку. Він був моєю опорою".

І Віктор, і Надія дали хороше виховання своїм діточкам. Віктор змалку прищеплював дітям любов до праці, до рідної української землі, до родини. Хотів, щоби Мар'ян умів усе, став справжнім чоловіком із золотими руками... "Я тебе, сину, багато чому ще навчу" - говорив він.

Донька на даний час успішно навчається в 11 класі Савчинської ЗШ І-ІІІ ступенів, а син після 9-го класу цієї ж школи вступив в Івано-Франківський ліцей безпекового спрямування та національно-патріотичного виховання Міністерства внутрішніх справ України. Пішов батьківським шляхом.

The background of the slide features a faded image of several soldiers in military gear, including helmets and jackets, standing in a field. A large Ukrainian tricolor flag (blue and yellow) is visible in the upper left corner, partially overlapping the text. The overall tone is somber and reflective.

Страшне слово «ВІЙНА»...

Бабусі та дідусі завжди говорили нам: "добре, що ви не пізнали війни". Вони пережили той жах війни: голод, смерть, відчуття болю. Але 24 лютого 2022 року для усіх українців назавжди став чорним днем календаря. Зранку того дня люди прокидалися і не вірили самі собі... Війна...

Страшне слово «ВІЙНА» перекреслила багатьом плани, надії, мрії, життя... Забрала в багатьох людей домівки, одяг, їжу, рідних, своїх улюбленців, свою землю... Однак багато чого навчила. Навчила боротися, захищати, цінувати, ненавидіти...

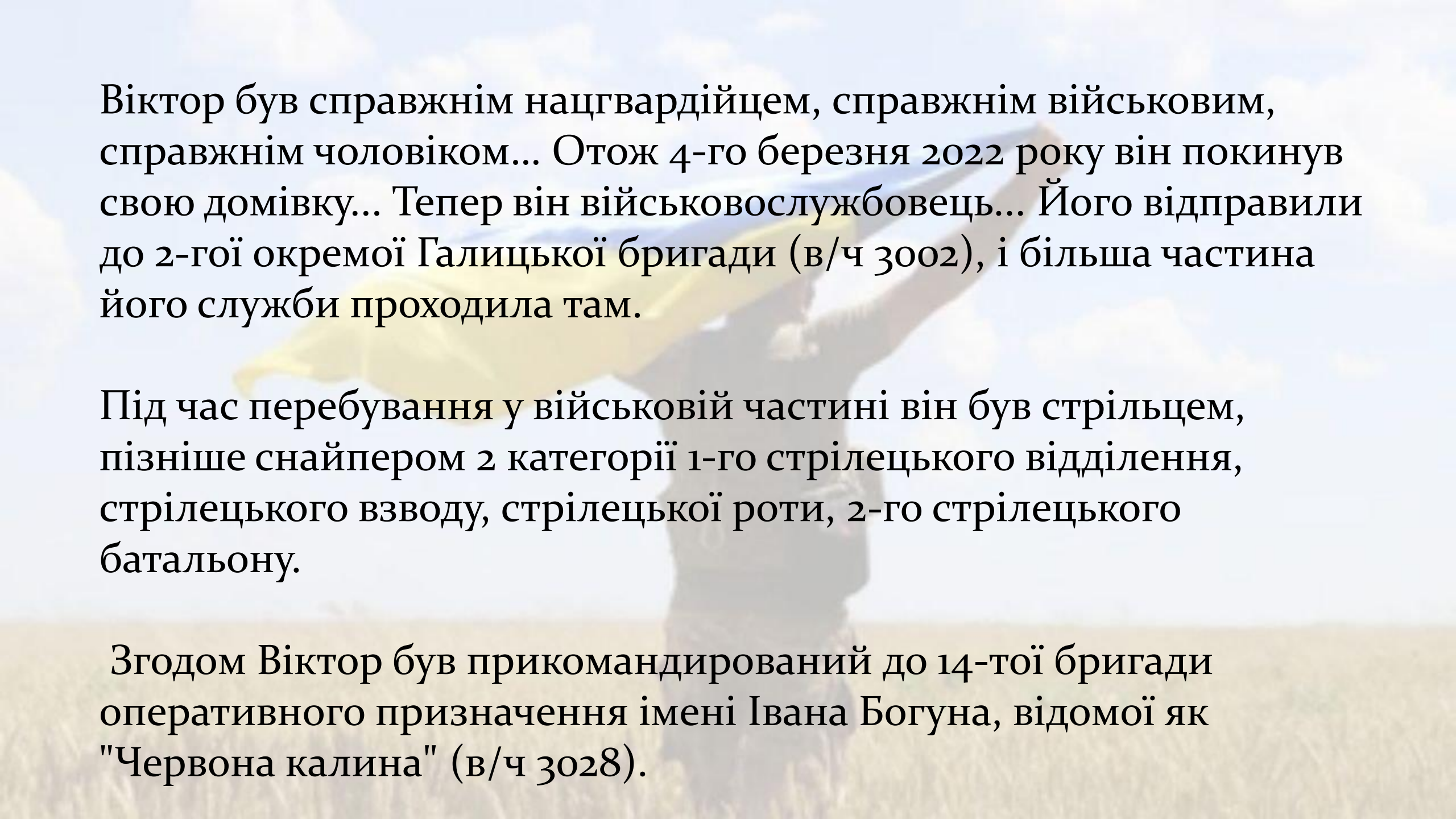
Доброволець - сміливець?

Багато людей після повномасштабного вторгнення 2022 року добровільно встали на захист держави, своєї землі, своїх рідних... В тому числі і Віктор... Це сміливий вчинок! Хіба кожен зможе так? Піти туди, звідки розумієш, що можеш не повернутися...

Віктор сповіщає кохану дружину про своє рішення піти добровольцем, сказавши такі слова, які назавжди закарбувалися в її пам'яті: "Якщо не я, то хто? "

"Якщо не я, то хто?"

Давайте звернемо увагу на цей вислів, адже ці слова сказано дуже влучно, якби кожен це розумів... Розумів свій обов'язок перед державою, перед народом, перед самим собою. Але зараз мало таких людей, які це розуміють, почивши слово "війна" вони тікають за кордони, переховуються від працівників військомату, одним словом роблять усе аби не йти на захист Батьківщини. У таких людей гасло "Чому я, чому не інші?". Але ці слова сказано точно не про Віктора, він обрав зовсім іншу позицію. Позицію не ховатися, а захищати своїх рідних, він відчував цей обов'язок.

A person is shown from the chest up, holding a Ukrainian tricolor flag (blue and yellow) high above their head with both arms. The background is a bright, overcast sky with soft, white clouds. The person's face is partially visible, looking upwards.

Віктор був справжнім нацгвардійцем, справжнім військовим, справжнім чоловіком... Отож 4-го березня 2022 року він покинув свою домівку... Тепер він військовослужбовець... Його відправили до 2-гої окремої Галицької бригади (в/ч 3002), і більша частина його служби проходила там.

Під час перебування у військовій частині він був стрільцем, пізніше снайпером 2 категорії 1-го стрілецького відділення, стрілецького взводу, стрілецької роти, 2-го стрілецького батальону.

Згодом Віктор був прикомандирований до 14-тої бригади оперативного призначення імені Івана Богуна, відомої як "Червона калина" (в/ч 3028).

Останні дні...

У Донецькій області, Покровського району велися штурмові дії проти противника. Коли Віктор перебував на оборонних позиціях, сім'я не мала ніякого зв'язку з ним і це були важкі, довгі очікування слів: "Я тут, все добре".

6 листопада 2024 року снайпер Віктор з побратимами виїхав на позицію, сім'я знову немає зв'язку, лише очікування, молитви та віра в нього....

20 листопада. Сім'я чекає від нього повідомлення або дзвінка, оскільки в цей день їх мали забрати з позиції, але того дня не отримали ні сповіщення, ні телефонного дзвінка, лише тиша...

21 листопада

Цей день для Віктора був важким та останнім... Внаслідок штурмових дій противника, отримав поранення, несумісне з життям. **Загинув 21 листопада на День гідності та свободи**, поблизу н.п. Гродівка, Покровського району, Донецької області. У цей день сім'я не знала ще цієї страшної звістки, вона хвилювалася та молилася за нього.

23 листопада працівники військомату прийшли до сім'ї повідомити про загибель воїна. Почувши слова: "...внаслідок штурмових дій противника, отримав поранення не сумісне з життям, загинув," – серце, ніби перестає битися, очі наповнюються сльозами, а душа сповнена невимовного болю.

Тато, а пам'ятаєш, як ти мене ніс на руках до ліжка. Звісно ж пам'ятаєш, ти думав, що я спала, але ні. Я вдавала, що сплю, адже хотіла аби ти носив на руках, як в дитинстві. Я завжди любила це, адже відчувала спокій і твою любов...

Таточку, на превеликий жаль, ти не станцюєш зі мною танець на мій випускний, як цього хотів; не побачиш мене студенткою... Але я вдячна тобі за все: за дитинство, за світлі моменти у моєму житті, які ти наповнив своєю присутністю...

Татку, 6 грудня тебе було нагороджено орденом “Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади”. Але нагороду ти отримав посмертно... Адже ти пішов у інший світ. Усі ми будемо пам'ятати тебе, таточку, і не лише пам'ятатимемо... Ти будеш жити у наших серцях, у нас самих, твоїх дітях, у твоїх майбутніх онуках, яких ти оберігатимеш з Небес ...

Спочивай з Богом, Герой наш.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

**СЛАВА УКРАЇНІ
ГЕРОЯМ СЛАВА!**